

Sygnatura akt I C 331/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 29 września 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Jarmundowicz

Protokolant: Błażej Łój

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 września 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa D. D. (1)

przeciwko P. W.

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanego P. W. od wyroku zaocznego z dnia 26 lipca 2012 r.

I. uchyla wyrok zaoczny z dnia 26 lipca 2012 r.,

II. zasądza od pozwanego P. W. na rzecz powoda D. D. (1) 45 852,40 zł. (czterdzieści pięć tysięcy osiemset pięćdziesiąt dwa zł. 40/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 18 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala.

Sygn. akt I C 331/12

UZASADNIENIE

Powód D. D. (1) pozwem z dnia 3 lutego 2012 r. domagał się zasądzenia od pozwanych: S. S., E. N., P. W. oraz D. D. (2) solidarnie na swoją rzecz kwoty 273.950 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 sierpnia 2011 r. co do kwoty 60.000 zł, od dnia 31 sierpnia 2011 r. co do kwoty 72.250 zł, od dnia 1 czerwca 2011 r. co do kwoty 100.000 zł oraz od dnia 12 stycznia 2011 r. co do kwoty 41.700 zł, tytułem roszczenia zwrotnego od pozwanych w związku z naprawieniem przez powoda szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym. Wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanych solidarnie na swoją rzecz kosztów procesu.

Wskazał powód, że naprawienie szkody przez niego wynikało z wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 25 czerwca 2009 r. (sygn. akt III K 140/08), którym sąd uznał go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. oraz przestępstw z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Ponadto na podstawie art. 72 § 2 k.k. sąd nałożył na niego solidarnie z D. D. (2), S. S., E. N., P. W. oraz M. S. obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę solidarnie na rzecz(...) Przedsiębiorstwa(...) we W. kwoty 1.000.000 zł. Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. ograniczył wobec powoda solidarny obowiązek naprawienia szkody do kwoty 250.000 zł.

Wyjaśnił powód, że wykonując nałożony obowiązek solidarnej zapłaty kwoty 250.000 zł wpłacił na konto Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w dniu 31 maja 2011 r. kwotę 100.000 zł, w dniu 12 sierpnia 2011 r. 60.000 zł, w dniu 11 stycznia 2011 r. 41.700 zł, zaś w dniu 30 sierpnia 2011 r. komornik zajął mu konto bankowe do kwoty 72.250 zł. W związku z tym zażądał od pozwanych zapłaty na swoją rzecz poza kapitałem głównym w wysokości 250.000 zł również kosztów postępowania egzekucyjnego, które poniósł w wysokości 23.950 zł.

Podał dalej powód, powołując się na część dyspozytywną oraz uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, że wysokość roszczenia wskazanego w pozwie uzasadniona jest stopniem przyczynienia się pozwanych do powstania szkody po stronie (...) Przedsiębiorstwa (...) we W.. Mianowicie powód w procederze, w którym oprócz niego uczestniczyli także pozwani, odgrywał poślednią rolę. To pozwani w stopniu znacznym przyczynili się do powstania szkody i byli w pełni świadomi swojego czynu. Powód zaś został skazany za to, że działając w krótkich odstępach czasu, w ramach realizacji z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pomógł D. D. (2) w zbyciu podrobionych biletów (...) (...) o nieustalonych nominałach i wartości nie mniejszej niż 250.000 zł w ten sposób, że przyjmował od niej podrobione bilety, a następnie wprowadził je do sprzedaży w punkcie sprzedaży biletów na pl. (...) we W., wiedząc, iż zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego. Świadczy to zdaniem powoda o tym, że jego wina i stopień przyczynienia się do powstania szkody miały charakter wtórny.

W toku postępowania powód ustanowił pełnomocnika w osobie adwokata, który pismem z 4 maja 2012 r. (k. 35) podtrzymał żądanie pozwu. Podkreślił, że powód odpowiadał solidarnie wraz z pozwanymi za naprawienie szkody do wysokości 250.000 zł, zaś pozostali pozwani zobowiązani byli solidarnie do naprawienia szkody o dodatkową kwotę 750.000 zł.

W kolejnym piśmie (k. 56) powód podniósł, powołując się na art. 441 § 2 k.c., iż zachodzą podstawy do odpowiedniego miarkowania jego odpowiedzialności, ze względu na jego rolę w popełnieniu czynu zabronionego. Zgodnie z ustaleniami Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu główną rolę w przestępczym procederze pełnili pozwani. Stopień ich przyczynienia i wina były podobne. Natomiast stopień przyczynienia i wina powoda w popełnieniu przestępstwa, za które został skazany była znacznie mniejsza niż pozwanych. Powód nie uzyskał przy tym korzyści majątkowej z popełnionego przestępstwa. Działal on nie w celu uzyskania korzyści majątkowej przez siebie, ale jedynie w zamiarze, aby korzyść taką osiągnęła D. D. (2). Okoliczność zaś, że pozwana E. N. zapłaciła na rzecz poszkodowanego 220.000 zł nie ma znaczenia w kontekście zasadności roszczenia powoda. Była ona bowiem, wraz z pozostałymi pozwanymi, zobowiązana solidarnie do naprawienia szkody o dodatkową kwotę 750.000,00 zł. W konsekwencji jej zobowiązanie polegało na spełnieniu świadczenia pieniężnego w wysokości 1.000.000 zł. Tym samym zwolnienie się przez pozwaną z obowiązku świadczenia na rzecz poszkodowanego nastąpiłoby dopiero po uregulowaniu przez nią lub przez wszystkich sprawców kwoty 1.000.000 zł. Ponieważ pozwana nie spełniła całego świadczenia, a jedynie zapłaciła kwotę 220.000 zł, to nie jest ona zwolniona z obowiązku świadczenia. Natomiast poprzez wpłatę kwoty 250.000 zł powód spełnił całość świadczenia, do którego wraz z pozwanymi był zobowiązany. Tym samym w chwili ostatniej zapłaty powstało po jego stronie roszczenie zwrotne względem pozwanych. Wpłacone przez pozwaną 220.000 zł zostały uiszczone na poczet tej części zobowiązania, która nie odpowiada zobowiązaniu powoda, gdyż powód nie został zwolniony przez wierzyciela z obowiązku spełnienia świadczenia w kwocie 250.000 zł.

W dniu 26 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu wydał w niniejszej sprawie wyrok (k. 104), na mocy którego zasądził od pozwanych S. S., E. N., P. W. i D. D. (2) na rzecz powoda D. D. (1) kwoty po 39.452,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi: w stosunku do S. S. od dnia 22 marca 2012 r. do dnia zapłaty, w stosunku do E. N. od dnia 23 marca 2012 r. do dnia zapłaty, w stosunku do P. W. od dnia 12 maja 2012 r. do dnia zapłaty i w stosunku do D. D. (2) od dnia 20 marca 2012 r. do dnia zapłaty. Wyrok wobec P. W. miał charakter zaoczny. Pozwany ten pomimo doręczenia odpisu pozwu nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawił się na żadne z posiedzeń wyznaczonych w sprawie.

Pozwany P. W. wniósł w dniu 11 września 2012 r. sprzeciw od wydanego przeciwko niemu wyroku zaocznego (k. 185). W sprzeciwie tym pozwany zarzucił, iż Sąd orzekając w wyroku obowiązek regresowy na rzecz skazanego – powoda D. D. (1) naruszył przepisy prawa materialnego w szczególności zaś przepisy art. 376 § 1 k.c., gdyż nie zostały w toku procesu wskazane fakty, na których możliwe byłoby oparcie tezy jakoby udział powoda w przestępstwie, za które został skazany, wywołał mniej dolegliwy skutek finansowy dla pokrzywdzonego aniżeli udział pozostałych pozwanych, współskazanych.

Podniósł także pozwany, iż w ten sposób Sąd w zaskarżonym wyroku wkroczył w kompetencje sądu karnego i orzekł o zakresie udziału poszczególnych osób w popełnionym przestępstwie – w rzeczywistości bez przeprowadzenia pełnego postępowania dowodowego sprowadzającego się zarówno do przesłuchania osób jak i zbadania dokumentów (akt

sądowych sprawy karnego III K 140/08). W ocenie P. W. takie działanie wydaje się być niedopuszczalne. Pozwany stwierdził ponadto, że doszło do naruszenia prawa procesowego poprzez wydanie wobec niego wyroku zaocznego, podczas gdy powiadomienie o toczącym się postępowaniu zostało przez niego odebrane już po zamknięciu przewodu sądowego, a przed wydaniem wyroku w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Okręgowego Wydział Karny we W. z dnia 25 czerwca 2009 r. (sygn. akt III K 140/08), zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19 listopada 2009 r. (sygn. akt Aka 351/09) jak również postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 27 stycznia 2010 r. (sygn. akt III Ko 207/10) zobowiązano oskarżonych: D. D. (2), D. D. (1), S. S., E. N., P. W. oraz M. S. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem, za które zostali skazani, do zapłaty solidarnie na rzecz (...) Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwoty 1.000.000 zł. Obowiązek solidarnego naprawienia szkody został ograniczony w stosunku do D. D. (1) do kwoty 250.000 zł oraz wobec M. S. do kwoty 90.000 zł. Wszyscy skazani zostali zobowiązani do naprawienia szkody w terminie do 1 roku od uprawomocnienia się orzeczenia, tj. do 19 listopada 2010 r.

okoliczności bezsporne, a nadto dowód:

- wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 25 czerwca 2009 r., sygn. akt III K 140/08 (k. 367),
- wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 19 listopada 2009 r., sygn. akt II AKa 351/09 (k. 372),
- postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 27 stycznia 2011 r., sygn. akt III Ko 307/10 (dołączone do akt sprawy karnej I Ko 307/10 , k. 24),

Tytułem spłaty zobowiązania wobec poszkodowanego (...) sp. z o.o. powód D. D. (1) uiścił łącznie kwotę 244.262 zł. Na sumę tę składa się 41.700 zł wpłacone przez powoda bezpośrednio poszkodowanemu w dniu 11 stycznia 2011 r. oraz kwota 202.562,00 uzyskana w toku postępowania egzekucyjnego i przekazana wierzycielowi, (...) sp. z o.o.

Dowód:

- dowód dobrowolnej wpłaty na rzecz wierzyciela z dnia 11 stycznia 2011 r. (k. 94),
- dowody wpłat oraz zajęcia w toku postępowania egzekucyjnego (k. 95 – 97),
- pismo (...) sp. z o.o. z dnia 10 lipca 2012 r. (k. 99),
- pismo komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia - Śródmieścia E. P. z dnia 21 listopada 2013 r. (k. 417),
- pismo (...) sp. z o.o. z dnia 14 lutego 2014 r. (k. 430).

Pozwany P. W. o toczącym się przeciwko niemu postępowaniu w niniejszej sprawie dowiedział się najpóźniej w dniu 18 lipca 2012 r.

Dowód:

- zwrotne potwierdzenie doręczenia pozwanemu zawiadomienia o terminie rozprawy (k. 112).

W toku postępowania karnego wykonawczego współskazany z powodem i pozwanymi M. S. zmarł (okoliczność bezsporna).

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyroków sądów karnych w zakresie zasad odpowiedzialności odszkodowawczej powoda, pozwanych oraz zmarłego M. S. wobec poszkodowanego (...) sp. z o.o. Treść tych orzeczeń

jednoznacznie wskazuje, iż wszystkie wymienione osoby zostały zobowiązane solidarnie do wyrównania szkody wyrządzonej poszkodowanemu, z tym że odpowiedzialność niektórych z nich została ograniczona. Mianowicie M. S. miał odpowiadać solidarnie z pozostałymi jedynie do kwoty 90.000, natomiast powód miał odpowiadać solidarnie do sumy 250.000 zł.

Fakt spłacenia przez powoda kwoty 244.262 zł został potwierdzony pismami wystosowanymi przez poszkodowanego z dnia 10 lipca 2012 r. oraz 14 lutego 2014 r. Wysokość tej kwoty potwierdza również zsumowanie należności wpłaconej bezpośrednio poszkodowanemu (dowód wpłaty z dnia 11 stycznia 2011 r., k. 94) oraz sumy przekazanej poszkodowanemu przez komornika (pismo komornika sądowego z dnia 21 listopada 2013 r., k. 417).

Jako bezpodstawne i nieudowodnione ocenił natomiast Sąd twierdzenia powoda zmierzające do przypisania pozwanym całej odpowiedzialności za szkodę majątkową wyrządzoną poszkodowanemu przestępstwem (...) sp. z o.o. Powód nie zgłaszał w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych, w sposób ogólnikowy odwołując się jedynie do okoliczności, w jakich miało miejsce popełnienie czynu zabronionego oraz motywacji poszczególnych sprawców. Wskazać przy tym należy, iż z wiążących Sąd sentencji wyroków sądów karnych wynika jedynie tyle, iż odpowiedzialność powoda została ograniczona w porównaniu do pozwanych – do kwoty 250.000 zł. Nie oznacza to jednak bynajmniej, że okoliczności popełnienia czynu miały taki kształt, który wyłączałby winę i odpowiedzialność za zaistnienie szkody po stronie powoda.

Nie udowodniono również, że odpowiedzialność odszkodowawcza, jaką ponosi powód powinna kształtować się na wyższym poziomie niż wynikałoby to z sentencji wyroków sądów karnych. Żadnych wniosków dowodowych nie przedstawił w tym zakresie pozwany P. W., poprzestając jedynie na zgłoszonych w sprzeciwie od wyroku zaocznego zarzutach co do interpretacji art. 376 k.c. oraz wytknięciu uchybień procesowych związanych z nieprawidłowym zawiadaniem go o toczącym się postępowaniu.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Przedmiotem rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest odpowiedzialność regresowa współdłużników solidarnych wobec jednego z dłużników, spełniającego świadczenie na rzecz wierzyciela. Wskazać należy ogólnie, iż odpowiedzialność solidarna dłużników charakteryzuje się tym, iż wierzyciel może żądać zapłaty od jednego lub kilku z nich, a zobowiązany musi dostosować się do tego żądania (art. 366 k.c., art. 441 k.c.). Granicą jest tu jedynie wartość zobowiązania, która może być jednak – jak w realiach niniejszej sprawy – określona niejednolicie dla poszczególnych dłużników. Natomiast wzajemne rozliczenia pomiędzy dłużnikami są rzeczą wtórną. Możliwość podnoszenia roszczeń regresowych zależy przede wszystkim od dwóch czynników: wysokości spełnionego przez dłużnika świadczenia w odniesieniu do określonej w danym wypadku granicy odpowiedzialności oraz proporcji w jakich poszczególni dłużnicy powinni odpowiadać (w stosunkach wewnętrznych) za spełnienie świadczenia.

Wysokość spełnionego przez powoda świadczenia wynosi, jak zostało wykazane w postępowaniu dowodowym 244.262 zł. Natomiast granicą odpowiedzialności – w stosunku do powoda – była kwota 250.000 zł. Kluczowe zatem staje się pytanie, o zasady wzajemnych rozliczeń pomiędzy współdłużnikami; proporcje w jakich każdy z nich ma odpowiadać w stosunkach wewnętrznych. W tym zakresie różne zasady mogą odnosić się do różnego rodzaju zobowiązań. W przypadku długów, których źródło stanowi czyn niedozwolony, tak jak w niniejszej sprawie, stosowną zasadę wypowiada art. 441 § 2 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu „jeżeli szkoda była wynikiem działania lub zaniechania kilku osób, ten, kto szkodę naprawił, może żądać od pozostałych zwrotu odpowiedniej części zależnie od okoliczności, a zwłaszcza od winy danej osoby oraz od stopnia, w jakim przyczyniła się do powstania szkody.”

Na podstawie przywołanego przepisu, jak również innych unormowań dotyczących czynów niedozwolonych, pojęcie sprawcy czynu niedozwolonego jest przy tym rozumiane szeroko. Za szkodę odpowiedzialny jest nie tylko ten, kto ją bezpośrednio wyrządził, lecz także ten, kto inną osobę do wyrządzenia szkody nakłonił (w terminologii prawa karnego – podżegacz) albo był jej pomocny (w terminologii prawa karnego – pomocnik), jak również ten, kto świadomie

skorzystał z wyrządzonej szkody (art. 422 k.c.). Jako sprawcę należy zatem traktować wszystkich pozwanych, jak również powoda, którzy zostali skazani wyrokiem sądu karnego za przestępstwo popełnione na szkodę (...) sp. z o.o.

W okolicznościach niniejszej sprawy powód nie wykazał jednak (art. 6 k.c.), iż stopień przyczynienia się oraz winy jest na tyle znikomy, że uzasadnia jego całkowite zwolnienie od odpowiedzialności w zakresie relacji z pozwanymi, współskazanymi w procesie karnym. Odwoływanie się do wyroków Sądów karnych jest w tym zakresie zupełnie chybione, skoro Sądy te ustaliły, iż powód powinien odpowiadać za wyrządzoną szkodę. Natomiast mniejsza rola powoda znalazła już wyraz w ograniczeniu odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę do kwoty 250.000 zł, a zatem do wartości niższej niż ta która wyznacza granicę zobowiązania pozostałych pozwanych (1.000.000 zł), oczywiście oprócz M. S..

Należy podkreślić, iż powód, poza ogólnikowym odwołaniem się do treści wyroków karnych, nie przedstawił żadnych dowodów, które mogłyby wskazywać na to, iż stopień jego winy oraz okoliczności popełnienia czynu powinny wyłączać jego odpowiedzialność – w stosunkach wewnętrznych – za wyrządzoną szkodę. W związku z tym niemożliwe stało się z kolei ustalenie, jak kształtowały się okoliczności popełnienia deliktu, jaki był stopień winy powoda oraz stopień, w którym powód przyczynił się do powstania szkody (441 § 2 k.c.). W takiej sytuacji zasadne jest zastosowanie przez analogię art. 376 § 1, który stanowi, że w przypadku gdy z treści stosunku wewnętrznego istniejącego pomiędzy dłużnikami solidarnymi „nie wynika nic innego, dłużnik który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych.”

Mając powyższe uwagi na względzie Sąd, uznając żądanie powództwa za uzasadnione co do zasady, dokonał stosownych obliczeń w celu ustalenia w jakiej wysokości powód może dochodzić od pozostałych pozwanych zwrotu spełnione przez siebie świadczenia.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż w ocenie Sądu powód oraz pozwani powinni – w stosunkach wewnętrznych – ponosić odpowiedzialność w takim samym zakresie. Należy jednak zauważyć, iż odpowiedzialność za szkodę ponosił również M. S., z tym że jedynie do kwoty 90.000 zł. W przypadku rozliczeń regresowych powinien on być zatem odpowiadać jedynie za kwotę 15.000 zł (90.000 zł : 6), gdyż był jednym z sześciu współskazanych (powód, czterech pozwanych w niniejszej sprawie oraz M. S.). Należy zatem od 244.262 zł odjąć 15.000 zł, co daje sumę 229.262 zł. Tę ostatnią kwotę należy z kolei podzielić przez 5 (powód, pozwany P. W. oraz trzej pozostali pozwanych), gdyż kwota ta nie przekracza granic odpowiedzialności żadnej z wymienionych osób. Daje to w konsekwencji sumę 45.852,40 zł, której to kwoty może dochodzić powód od pozwanego P. W..

Dodać należy, iż niezasadny jest podnoszony przez pozwanego P. W. w treści sprzeciwu wobec wyroku zaocznego zarzut wkroczenia w kompetencje sądu karnego, skoro Sąd cywilny kierował się właśnie ustaleniami przyjętymi w sentencji wyroków Sądów karnych, w szczególności przyjął, iż wszystkie osoby skazane są dłużnikami solidarnymi, a powód powinien ponosić ograniczoną odpowiedzialność do kwoty 250.000 zł. Konieczność odwołania się do analogicznie stosowanego art. 376 § 1 zd. 2 k.c. wynika zaś z nieudowodnienia przez strony procesu twierdzeń, zmierzających do przyjęcia niższej (bądź też wyższej) odpowiedzialności powoda niż odpowiedzialność pozwanych, współskazanych w postępowaniu karnym.

Bezzasadnie jest z kolei żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz od pozwanych, w tym pozwanego P. W., dochodzonej kwoty solidarnie. Oczywiście jest bowiem, że roszczenie regresowe nie ma charakteru solidarnego. Zarówno przepis art. 376 § 1 k.c. jak i 441 § 2 k.c. mówią o żądaniu zwrotu odpowiedniej części świadczenia.

Nie jest także uzasadnione żądanie powoda zasądzenia na jego rzecz poniesionych kosztów egzekucji roszczenia na rzecz poszkodowanego. Orzeczenie Sądu karnego określało powodowi i pozwanym termin na spełnienie świadczenia na rzecz (...), tj. do 19 listopada 2010 r. Pierwsza, dobrowolna wpłata nastąpiła ze strony powoda w dniu 11 stycznia 2011 r., zaś pozostałych dokonywał już w toku postępowania egzekucyjnego. Gdyby powód spełnił świadczenie w zakreślonym w wyroku Sądu karnego terminie, konieczność zapłaty kosztów postępowania egzekucyjnego nie powstałaby. Koszty te były wynikiem zaniechania powoda, a więc nie może on żądać ich zwrotu od pozwanego P. W..

Jeśli chodzi o odsetki ustawowe za opóźnienie należne od pozwanego P. W., konieczne stało się ustalenie momentu, w którym dowiedział się on o skierowanym przeciwko niemu żądaniu (art. 455 k.c.). Miało to miejsce już po ogłoszeniu wyroku zaocznego wobec niego. Świadczy o tym zwrotne potwierdzenie odbioru, które zostało doręczone pozwanemu dopiero w dniu 17 lipca 2012 r. (k. 112). W konsekwencji należy przyjąć, iż pozwany P. W. pozostawał w opóźnieniu w zapłacie roszczenia dochodzonego przez powoda począwszy od dnia 18 lipca 2012 r.

W tym stanie rzeczy konieczne stało się uchylenie wyroku zaocznego (art. 347 k.p.c.). Pozwany P. W. odpowiada bowiem za kwotę 45.852,40 zł , a więc w wysokości niższej niż dochodzona pozwem. Z kolei odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty należą się od dnia 18 lipca 2012 r. do dnia zapłaty, a nie jak to wskazano w pozwie od poszczególnych kwot i dat. Z tego względu dalej idące żądania powoda wobec pozwanego P. W. jako nie udowodnione musiały zostać oddalone.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd działając na podstawie powołanych wyżej przepisów orzekł jak w pkt. I, II i III sentencji wyroku.